

10

BLIND
DATES

.....

ASHLEY ELSTON

På dansk ved Sarah Feddersen Thomsen

10 BLIND DATES

er oversat fra engelsk efter

10 BLIND DATES

Copyright © 2019 by Ashley Elston

Først udgivet i USA i 2019 af Hyperion, an imprint of Disney Book Group

All rights reserved.

Dansk udgave: © 2020 Forlaget Alvilda, København

Grafisk tilrettelæggelse: Kat-Art

1. udgave, 1. oplag

Trykt 2020 af CPI – Clausen & Bosse, Tyskland

ISBN 978-87-415-0904-4

www.alvilda.dk

*Til min ægtemand, Dean, som jeg mødte på en
blind date på valentinsdag i 1992*

og

*til min bror og mine fætre og kusiner,
Jordan, Steve, Todd, Matt, Beth, Gabe, Katie,
Jeremy, Anna Marie, Sarabeth, Jessica, Rebecca,
Mary Hannah, Emily, India, Katherine,
Madeline, Haley, Amiss, Rimes og John.
Tak, fordi I gjorde min barndom magisk.*

Fredag den 18. december

.....

"Er du sikker på, at du ikke vil med?"

Mor hænger ud ad passagervinduet og knuger mig ind til sig for tiende gang i løbet af de sidste 10 minutter. Den bedende undertone i hendes stemme har sin virkning. Jeg er millimeter fra den første smule rigtig frihed, jeg nogensinde har haft, og alligevel er jeg utrolig tæt på at give efter og sætte mig ind på bagsædet. Jeg gengælder hendes knus og krammer lidt hårdere end normalt.

Far læner sig frem, så hans ansigt bliver badet i det dæmpede, blå lys fra instrumentbrættet. "Sophie, vi er virkelig ikke glade for at efterlade dig her hen over julen. Hvem skal nu sørge for, at gaffelmønsteret på vores peanutbuttercookies bliver, som det skal være? Jeg er ikke sikker på, at jeg kan klare opgaven helt alene."

Jeg griner og bøjer hovedet. "Jeg er sikker," siger jeg. Og det er jeg. Det er hårdt at sige farvel, men jeg kan umuligt klare at stirre på hævede lemmer i halvanden uge hjemme hos Margot.

Mine forældre kører til Breaux Bridge, en lille by i det sydlige Louisiana, som ligger lidt under fire timer væk, for at være sammen med min søster og hendes mand. Margot

er seks uger fra at skulle føde sit første barn, og hun har fået svangerskabsforgiftning, hvad det så end skal betyde. Det eneste, jeg ved, er, at det har fået hendes fødder til at hæve helt ekstremt. Og det ved jeg kun, fordi Margot keder sig så voldsomt, mens hun er sengeliggende, at hun har sendt mig billeder af dem fra alle tænkelige vinkler.

”I efterlader mig jo ikke alene,” fortsætter jeg. ”Jeg har Nonna og Papa og 25 andre familiemedlemmer til at holde mig med selskab.”

Far himler med øjnene og mumler: ”Jeg forstår ikke, hvorfor de alle absolut skal hænge ud i det samme hus hele tiden.”

Mor giver ham en albue i siden. Størrelsen på vores udvidede familie er ingen joke. Mor er ét ud af otte børn, og stort set alle hendes søskende har selv børn. Mine bedsteforældres hus er altid fuldt af folk, men omkring højtiderne minder det mest af alt om Grand Central Station. Senge og pladser ved bordet bliver tildelt ud fra alder, så dengang mine fætre, kusiner og jeg var yngre, tilbragte vi altid juleaften på en stor madras i stuen, stuvet sammen som sardiner i en dåse. Og måltiderne handlede om at balancere tallerken og plastikkrus på skødet.

”Er du sikker på, at du ikke hellere vil bo hos Lisa? Der er meget roligere hjemme hos hende,” foreslår mor.

”Jeg er sikker. Jeg får det fint hos Nonna og Papa.”

Der *er* meget roligere hjemme hos moster Lisa. Hun er mors tvilling og tre minutter ældre, og netop derfor holder hun lige så grundigt øje med mig som mor. Og det er ikke, hvad jeg er på jagt efter. Jeg vil have frihed. Og lidt alenetid med Griffin. Begge dele er en mangelvare, når man bor i en lille by, og ens far er politimester.

”Okay. Din far og jeg burde være tilbage om eftermiddagen før Nonnas fødselsdagsfest. Så åbner vi julegaver der.” Mor rykker sig lidt uroligt på sædet, hun er tydeligvis ikke klar til at køre. ”Jeg mener, hvis Brads forældre ikke allerede havde været på vej, ville vi ikke have været nødt til at tage af sted. Du ved jo, hvordan hans mor altid forsøger at lave om i Margots køkken og flytter rundt på hendes møbler. Jeg vil ikke have, at Margot skal være bekymret over, hvad det kvindemenneske foretager sig, mens hun selv er bundet til sengen.”

”Og gud forbyde, at *hans* forældre passer *din* datter,” driller jeg. Mor er meget beskyttende over for sine børn. Margot behøvede blot at nævne, at hendes svigerforældre kom, så gik mor omgående i gang med at pakke kufferten.

”Vi kunne vente og først køre i morgen tidlig,” foreslår mor og ser på far.

Far ryster på hovedet, allerede inden hun har talt ud. ”Vi kommer hurtigere frem, hvis vi kører i aften. I morgen er sidste lørdag før jul. Vejene vil være ét stort kaos.” Han læner sig frem igen og møder mit blik. ”Pak dine ting, og kør direkte hen til dine bedsteforældre. Ring til dem og sig, at du er på vej.”

Det er typisk far – han har virkelig svært ved at slippe arbejdet. På alle måder. Faktisk er det første gang i flere år, at han skal være væk fra stationen i mere end bare et par dage.

”Det skal jeg nok.” Et knus mere fra mor, et luftkys til far, og så er de borte.

De røde baglygter på mine forældres firehjulstrækker forsvinder ned ad vejen, og følelserne skyller ind over mig – begejstret forventning, men også en længsel, som sætter sig dybt i maven. Jeg gør mit bedste for at ryste sidstnævnte af mig.

Det er ikke, fordi jeg ikke vil være sammen med dem – alene tanken om at vågne op juledag uden mine forældre får min mave til at snøre sig sammen – men jeg kan ikke tilbringe hele ferien fanget i Margot og Brads lillebitte lejlighed.

Da jeg er gået ind på mit værelse igen, er det første, jeg gør, at ringe til Nonna for at fortælle, at jeg kommer om et par timer. Hun er distraheret. Jeg kan høre kunderne i hendes lille gartneri snakke højt i baggrunden, og jeg gætter på, at hun kun hører sådan cirka hvert tredje ord, jeg siger.

”Kør forsigtigt, skat,” siger hun. Lige inden hun lægger på, kan jeg høre hende råbe prisen på julestjerner til Randy i drivhuset, og jeg undertrykker et grin.

Klokken er seks om aftenen, og der er kun en kort køretur fra Minden til Shreveport, hvor mine bedsteforældre og resten af familien bor. Nonna forventer ikke at se mig før klokken ti.

Fire fantastiske timer for mig selv.

Jeg lader mig dumpe ned på sengen og stirrer på den langsomt roterende loftsventilator. Selvom jeg er 17, bryder mine forældre sig ikke om, at jeg er alene hjemme. Og når det endelig lykkes mig at få det arrangeret, triller der som regel et par politibiler forbi med jævne mellemrum – *bare for lige at tjekke*. Det er megafjøllet.

Med hånden afsøger jeg sengen efter min mobil, hvorefter jeg ringer til Griffin for at fortælle, hvor jeg tager hen, men efter otte ring går den på mobilsvarer. Jeg sender ham en sms og venter på, at de tre små prikker skal dukke op på skærmen. Jeg har ikke fortalt ham, at jeg ville forsøge at overbevise mine forældre om at lade mig blive hjemme. Der var ingen grund til, at vi begge skulle blive skuffede, hvis det ikke lykkedes.

Jeg stirrer på den tomme skærm et par sekunder mere, smider så mobilen fra mig på sengen og sætter mig op til skrivebordet, som er dækket af et virvar af makeup, farveblyanter og neglelakker. Næsten hver eneste kvadratcentimeter af opslagstavlen på væggen foran mig er dækket af hvide indekskort, ét for hvert af de universiteter, jeg overvejer. Der er en farvekodet tjekliste med fordele (grøn) og ulemper (rød) på hvert kort samt en oversigt over, hvilke optagelseskrav de enkelte skoler har. På et par af dem er der et stort, grønt flueben, hvilket betyder, at jeg allerede opfylder samtlige krav og er blevet forhåndsgodkendt, men de fleste af dem venter jeg stadig på at høre fra. Jeg kalder det min inspirationstavle, men mor kalder det min manitavle.

Mit blik glider mod det allerførste kort, jeg satte på tavlen, da jeg begyndte i high school. Louisiana State University. Engang troede jeg, at det var den eneste skole, som ville komme på tavlen. Men så gik det op for mig, at jeg var nødt til at holde mulighederne åbne.

Mobilen bipper, og jeg skæver til sengen. Det er bare en notifikation om, at nogen kunne lide mit sidste opslag, og ikke Griffin, som skriver tilbage.

Jeg kigger på de blanke indekskort, som ligger på bordet, og et kort øjeblik overvejer jeg at lave en Griffin-liste. Vi har været sammen i et års tid, og skolen er normalt det, vi koncentrerer os mest om, men med to ugers ferie forude og ingen eksaminer eller skriftlige opgaver at bekymre sig om bliver idéen om at være alene sammen med ham spændende. Selvom vi tager tingene med ro, ville det være løgn, hvis jeg sagde, at jeg ikke havde tænkt over at gå et skridt videre i vores forhold.

Grøn: *Har været sammen i et år
Vi er snart færdige med high school og er næsten 18*

Rød: *Har ikke sagt 'jeg elsker dig' endnu
Ikke sikker på, om jeg er klar til at sige 'jeg elsker dig' endnu*

Mor ville helt sikkert have et problem med den liste, så jeg modstår trangen.

Mobilen bipper igen. Mit hjerte springer et slag over, da jeg ser sms-ikonet, men det viser sig hurtigt, at det bare er endnu et billede fra Margot.

Jeg åbner billedet og stirrer på det et par minutter. Nogen er nødt til at tage den mobil fra hende.

MIG: ????? Hvad er det???

MARGOT: Et nærbillede af mine tæer. Der er nul afstand imellem dem. Jeg kan hverken vrikke med dem eller skille dem ad. De er som små pølser.

MIG: Hvad, hvis de aldrig bliver normale igen?? Hvad, hvis du har pølsetæer for evigt? Hvad, hvis du aldrig kan gå i klipklapper mere, fordi du ikke kan få den der lille plastikstrop ind mellem tæerne? Du kommer til at ydmyge dit barn med de fødder.

MARGOT: Pølsetæer er nok bedre end pølsefingre. Måske bliver jeg nødt til at gå med de der virkelig grimme, fodformede sko, som tante Toby plejede at gøre.

MIG: Du kunne pynte dem med glimtende rhinsten. Og måske skrive dit navn hen langs siden. Det ville være nogle nuttede pølsetæer-sko.

MARGOT: Nu har du givet mig appetit på pølser.

MIG: Du er klam. Og du har givet mig ar for livet. Jeg bliver aldrig gravid på grund af frygt for pølsetæer og rhinstensbesatte, fodformede sko.

Der går et par minutter, før hun skriver tilbage.

MARGOT: Mor har lige skrevet, at du ikke kommer!!! Hvad fanden, Sophie??? Du skulle redde mig fra tovtrækkeriet mellem mor og Gwen. Du ved, hvordan de to er sammen!!

MIG: Du må klare dig selv. Jeg håber virkelig, at de kommer op at toppes over, hvem der skal have lov til at fjerne fnulleret mellem dine pølsetæer. Måske bliver de nødt til at bruge tandtråd.

MARGOT: Du har givet mig et billede i hovedet, som jeg aldrig vil kunne slippe af med. Jeg forbander dig med pølsetæer resten af livet!

MIG: Jeg kommer, efter at babyen er født.

MARGOT: Lover du det??

MIG: Det lover jeg.

MARGOT: Er Griffin efterhånden dukket op?

MIG: Det kommer ikke dig ved.

MARGOT: Giv nu bare efter. Nej, vent ... du må ikke give efter.

MIG: Ha. Ha.

Jeg bruger tiden på de sociale medier, mens jeg venter på, at Griffin skal kontakte mig. Langt om længe ringer mobilen, og hans navn dukker op på skærmen. Jeg forsøger ikke engang at skjule det smil, som breder sig på mit ansigt.

”Hej!” råber han over den høje musik og larmen i baggrunden.

”Hej! Hvor er du?” spørger jeg.

”Hos Matt.”

Jeg har allerede set adskillige opslag fra folk, som hænger ud i Matts baghave og poolhus, deriblandt Addie, min bedste veninde siden tredje klasse.

”Er du på vej ned til Margot?” spørger han.

”Planerne er ændret. Jeg skal bo hos Nonna og Papa. Men jeg behøver ikke at tage derhen før om et par timer.”

”Hvad? Jeg kan næsten ikke høre dig,” råber han.

”Planerne er ændret!” skriger jeg. ”Jeg bliver her.”

Jeg kan høre bassens taktfaste dunken, men jeg kan ikke afgøre, hvilken sang det er.

”Jeg har svært ved at fatte, at din far ikke tvang dig til at tage med,” siger han.

”Ja, ikke? Har du lyst til at komme hjem til mig? Jeg kan også komme hen til Matt, hvis det er?”

Han er stille et øjeblik. ”Kom hen til Matt. Alle er her.”

Jeg mærker et stik af skuffelse. ”Okay, vi ses om lidt,” svarer jeg og lægger på.

Der er mange flere folk hos Matt, end jeg havde forventet. I dag var sidste skoledag før juleferien, og det ser ud til, at alle er klar på at feste. Der er mindst en million små lys viklet omkring huset, buskene og træerne. Faktisk er der lyskæder på alt, som har stået stille længe nok.

De fleste er iklædt T-shirt og shorts, og på trods af deko-
rationerne er det svært at komme i julestemning. Det føles ikke som juleferie, når man går og klasker myg. Åndssvage Louisiana-vejr.

Jeg parkerer fire huse længere henne ad gaden, eftersom der ikke er nogen pladser fri tættere på. Selv herhenne kan jeg høre bassens dybe dunken omme fra Matts baghave. Det skulle ikke overraske mig, om naboerne ringer til politiet, inden der er gået en time. Forhåbentlig er vi væk, før de kommer. For det vil ikke kunne undgås, at en af betjentene ringer til min far, og hvordan skal jeg så forklare, hvorfor jeg er her i stedet for halvvejs hjemme hos mine bedsteforældre?

Idet jeg nærmer mig Matts hus, får jeg øje på en fyr og en pige, der sidder på græsset nær indkørslen, og det ser ud, som om de skændes. Normalt starter dramaet ikke så tidligt. De bliver tavse, da de bemærker mig, og jeg sætter farten i vejret for at give dem en smule privatliv. Jeg følger musikken om i baghaven og hen mod poolhuset. Ligesom jeg skal til at gå ind, er der nogen, som rykker mig i armen.

Og så bliver jeg trukket ind i et knus, som klemmer al luften ud af mig.

”Jeg troede ikke, du kom!” hviner Addie højt nok til, at adskillige andre vender sig om mod os.

”Jeg overtalte mine forældre til at tage af sted uden mig, er det ikke vildt?”

”Så vildt! Skal du bo hos Nonna?” Hun skyder underlæben frem i en surmulen. ”Jeg kommer stadig næsten ikke til at se dig!”

Jeg griner. ”Jo, du gør. Jeg har en plan. Nonna har så meget at se til i løbet af dagen, at hun slet ikke vil savne mig. Jeg tager tilbage hertil, og så kan vi hænge ud sammen.”

”Dine forældre flipper, hvis de opdager det. Vi bliver nødt til at skjule din bil.” Addie kan slet ikke stå stille. ”Åh! Og tag Olivia med. Det er evigheder siden, jeg sidst har set hende.”

Jeg nikker, selvom jeg tvivler på, at hun vil tage med. Olivia er en af mine mange kusiner og datter af min mors tvillingesøster, Lisa. Der er kun et par måneder imellem os, og vi stod hinanden meget nær, da vi var yngre, men vi har set mindre og mindre til hinanden de sidste par år. "Olivia hjælper Nonna i butikken. Jeg er ikke sikker på, at hun kan slippe væk."

Addies øjne lyser op, og hun slæber mig hen til poolhuset. "Vi må bare finde en måde at få hende væk derfra på."

"Har du set Griffin?" spørger jeg og leder samtalen væk fra Olivia.

"Ikke endnu, men Danny og jeg er næsten lige kommet. Måske er han indenfor." Hun gør et kast med hovedet mod poolhuset. "Vil du have en øl?"

"Nej, jeg skal snart køre hjem til Nonna. Jeg finder en flaske vand et eller andet sted," siger jeg, og vi skilles. Addie styrer mod ølfustagen, som er skjult i hækken, og jeg maser mig igennem mængden. Musikken er så høj, da jeg kommer indenfor, at de første par stykker, jeg snakker med, slet ikke kan høre mig.

Endelig får jeg kæmpet mig gennem rummet og finder et par af Griffins venner.

"Sophie! Hva' så?" råber Chris og forsøger at kramme mig. Han har allerede formået at skille sig af med de første stykker tøj, så han nu kun er iført undertrøje og boksershorts. Jeg strækker armen ud for at holde ham på sikker afstand. Chris er typen, som altid ender med at være halvnøgen til fester. Til halloweenfesten i skolen kom han udklædt som cowboy, men da aftenen var forbi, var pistolbæltet og underbukserne det eneste, der var tilbage af hans kostume. Han fik en uges eftersidninger for blufærdighedskrænkelser.

”Så ikke så meget. Hvor er Griffin?” spørger jeg og lader blikket glide rundt i rummet.

Chris vifter med hånden bag sig. ”Et sted deromme. Han gik på jagt efter en øl.”

Jeg nikker og smutter forbi ham. Det er svært at bevæge sig gennem mængden, men langt om længe får jeg øje på Griffin, netop som han drejer ind i det lille køkken bagest i poolhuset. Det tager mig et par minutter at indhente ham, eftersom jeg havner midt i en dansekræds, og Josh Peters ikke vil lade mig gå, før han har snurret mig rundt et par gange. Lige da jeg skal til at runde hjørnet til køkkenet, hvor musikken faktisk er en smule dæmpet, kan jeg høre Griffin sige: ”Sophie er på vej.”

Det er ikke ordene, som får mig til at stoppe op. Det er måden, hvorpå han siger dem. Fuld af skuffelse.

Parker, en af Griffins bedste venner, tager to øl ud af køleskabet. Ingen af dem lægger mærke til, at jeg står lige uden for døren.

”Jeg troede, at hun skulle besøge sin søster eller sådan noget,” siger Parker.

Griffin hænger med hovedet. ”Det skulle hun også. Men ikke længere.”

Han er frygtelig skuffet over, at jeg bliver hjemme. At jeg har ødelagt hans ferie. Jeg kan høre det i hans stemme. Den frygtelige følelse, hvor man har set frem til noget, som man virkelig har glædet sig til, men som så pludselig ikke bliver til noget alligevel. Det var sådan, jeg havde det, da jeg troede, at jeg ikke ville være her i ferien.

Og det er sådan, han lyder, efter at han har fået at vide, at jeg bliver her.

Hvad sker der?

Griffin vender sig, og jeg skynder mig at trække væk fra døren. Hvorfor gemmer jeg mig? Jeg burde brase derind og forlange at få et svar. Men jeg er fuldstændig stivnet. Jeg tæller til fem, og så kigger jeg forsigtigt ind i køkkenet igen.

”Hun kan være her når som helst,” siger han, men bliver stående, hvor han er.

Parker åbner den ene øl og rækker den til Griffin. Griffin tager en stor slurk.

”Hvad er problemet?” spørger Parker. Han har tydeligvis også bemærket det skuffede tonefald.

Griffin trækker på skuldrene. ”Det får mig til at lyde som et rigtigt røvhul, men jeg var faktisk glad for, at hun ikke ville være hjemme. Du ved, lidt ligesom en test af, hvordan det ville være, hvis vi slog op.”

Mit hjerte hamrer vildt.

”Vil du slå op med hende?” spørger Parker og tager en tår af sin øl.

Griffin trækker igen på skuldrene. Trangen til at skribe er næsten overvældende.

”Det tror jeg.”

Jeg gisper. Både Parker og Griffin vender sig om mod døren. Parkers øjne bliver store, og han kigger frem og tilbage mellem mig og Griffin.

Der er et splitsekund, hvor Griffin forsøger at finde ud af, om jeg har hørt, hvad han sagde. Men mit ansigtsudtryk fortæller klart og tydeligt, at det har jeg.

Jeg vakler baglæns og ramler ind i væggen, før jeg flygter.

Jeg må væk herfra. Jeg kan ikke se på ham. Jeg kan ikke holde ud at være her.

”Sophie!” Griffin følger efter mig, men jeg snor mig ind og ud mellem folk med kurs direkte mod døren. Jeg er bange for, at jeg ikke når udenfor, før tårerne falder. Så får Addie øje på mit ansigtsudtryk, tromler gennem den dansende mængde og haler mig ud af poolhuset.

”Hvad er der sket?” spørger hun, da vi befinder os på den anden side af poolen.

Jeg synker sammen på jorden og fortæller hende det hele.

”Den røv,” siger Addie. Hun gør omkring, som om hun har tænkt sig at finde ham.

”Vær sød at hjælpe mig væk herfra,” tigger jeg.

Hun kommer tilbage til mig. ”Selvfølgelig. Kom.”

Addie hjælper mig op, og vi bevæger os gennem haven. Tårerne strømmer ned ad mine kinder nu, og jeg forsøger ikke engang at stoppe dem.

Mit hjerte er knust.

Mere end knust.

Pulveriseret.

Han vil slå op med mig.

”Jeg fatter ham ikke,” mumler Addie. ”Vil *han* slå op med *dig*? Ha. Han er heldig, at han overhovedet har dig!”

Jeg har ikke ord til at svare hende. Og jeg ved ikke, om jeg nogensinde får det.

Ligesom vi når ud til indkørslen, ser vi Griffin. Han løber ned til fortovet og kigger op og ned ad gaden.

”Jeg kan ikke snakke med ham lige nu,” kvækker jeg. Addie nikker og skubber mig ind i skyggen, før hun marcherer hen og konfronterer ham.

”Nej. Bare nej,” siger Addie. ”Hun vil ikke tale med dig.”

Griffins ansigt bliver oplyst af lyskæderne fra husets gavl.

Han ser forfærdelig ud.

Skyldig, ja, men der er også noget trist i hans øjne.

”Please, Addie. Jeg er nødt til at tale med hende.” Han kniber øjnene sammen og kigger ind i mørket, hvor jeg skjuler mig. ”Please, Sophie. Tal med mig. Lad mig forklare. Jeg mente det ikke på den måde.”

Jeg træder et skridt tilbage. Jeg vil ikke høre på ham ... ikke høre hans undskyldninger. Snublende løber jeg langs med en række rododendronbuske i forhaven og forsøger at lægge afstand imellem os.

Jeg håber, at Griffin ikke følger efter. Der er en lille del af mig, som ønsker at tage det, jeg har hørt, og fordreje det, indtil det ikke længere knuser mig. Men jeg kan ikke holde op med at høre skuffelsen i hans stemme. Uanset hvad han siger, så ønskede han ikke at se mig. Han ønskede ikke at være her sammen med mig.

Da jeg når hen til bilen, er jeg sønderknust. Fodtrin hamrer mod fortovet bag mig, og jeg forbereder mig på konfrontationen.

”Sophie, vær sød at tale med mig,” beder Griffin.

Jeg står med ansigtet vendt mod bilen. Han er lige bag mig, og jeg ved, at Addie er et sted bag ham.

Mine læber bliver til en smal streg. ”Jeg var så ekstatisk over, at mine forældre lod mig blive hjemme, fordi det eneste, jeg kunne tænke på, var, hvor sjovt det ville blive at hænge ud med dig. Bare os to. Det var, hvad jeg så frem til. Men du vil have en pause. Fra mig. Ikke? Var det ikke, hvad du så frem til?”

Han lægger blidt en hånd på min skulder. ”Vend dig rundt og snak med mig,” siger han.

Jeg gør mig fri af hans hånd. ”Er det det, du vil?”

Jeg kan mærke, hvordan han kæmper for at finde de rette ord. ”Jeg ved ikke, hvad jeg vil, Sophie. Alt er så forvirrende lige nu. Det hele er blevet så alvorligt mellem os. Det er vores sidste år i high school. Det er meningen, at vi skal have det sjovt!”

Jeg snurrer rundt og gør front mod ham. ”Jamen så lad mig gøre det nemt for dig. Du ville have en pause? Fint. Vi er færdige.”

Han rækker ud efter mig, men jeg undviger hans greb. Han virker febrilsk, og jeg kan ikke lade være med at tænke, at det er på grund af, hvordan det her sker. Han fik ikke sin testperiode først.

”Vent, Sophie. Kan vi ikke snakke om det? Jeg elsker dig. Det gør jeg virkelig.”

Hans ord rammer mig som et slag. Jeg har ventet og ønsket, at han skulle sige de ord til mig i månedsvis.

Jeg kan ikke klare det her.

Jeg kan ikke blive her.

”Vær sød at snakke med mig,” trygler Griffin. Jeg gør omkring og sætter mig ind i bilen.

Griffin træder endelig op på fortovet, da jeg starter motoren, og Addie løber hen til vinduet. ”Lad mig køre dig.”

Jeg sender hende et blegt smil. ”Jeg er okay. Jeg ringer senere, okay? Elsker dig.”

Hun stikker en arm ind ad vinduet og giver mig et hurtigt kram. ”Jeg elsker også dig.”

Heldigvis holder Griffin sig på afstand.

Få minutter senere er jeg ude på motorvejen med kurs mod Shreveport.

Da jeg når frem til mine bedsteforældres hus, er jeg gået fuldstændig i opløsning. Jeg tjekker mit udseende i bakspejlet. Et fremmed ansigt med mascarastriber ned ad kinderne stirrer tilbage på mig, og jeg er lige ved at skribe. Min næse er rød, øjnene ophovnede, og jeg er ret sikker på, at der sidder indtørret snot på min bluse.

Heldigvis er det meste af lyset i huset slukket, så der er en god chance for, at der ikke er andre end mine bedsteforældre. I deres hus er det ikke unormalt, at man er nødt til at træde hen over sovende personer lige inden for hoveddøren. Ud af de otte børn, mine bedsteforældre har, bor seks af dem her i Shreveport, og fire af dem bor mindre end en kilometer fra huset. Selvom man skulle tro, at det ville betyde, at de tog hjem, er det normalt ikke tilfældet. Men her til aften ser der roligt ud.

Jeg parkerer ved kantstenen og tager tasken fra bagsædet, men jeg når kun lige hen til trappen, før jeg synker sammen. Jeg kan ikke gå derind sådan her. Nonna ringer bare til mine forældre, og de vil blive tossede over, at jeg ikke tog direkte herhen. Men de vil også blive kedede af det på grund af Griffin. De elsker ham. På trods af alle deres mærkelige regler behandler de ham allerede som en del af familien.

Med tasken som pude lægger jeg mig på den mørke trappe og stirrer op på fuldmånen. Der er en stor del af mig, som bare ønsker at krølle sig sammen med hovedet i mors skød og græde.

Et år. Det er så lang tid, jeg har spildt på Griffin. Et fucking år.

Hvad er jeg gået glip af? Vi var begge fokuserede på skolen. Vi så begge frem til universitetet og ville sikre os, at vi kom ind på vores førsteprioritet. Jeg troede, at vi begge var glade for vores forhold.

Men han havde det åbenbart ikke *sjovt* sammen med mig.

”Har du tænkt dig at blive herude hele natten, eller vil du komme ind og fortælle mig, hvad der er sket?”

Jeg falder næsten ned ad trappen, da bedstemors ansigt dukker op over mig.

”Nonna!” Jeg springer op og kaster mig i armene på hende, så vi begge to er lige ved at vælte.

Hun stryger mig over ryggen, og jeg begynder at græde igen.

”Uha, kom ind og fortæl mig om det.”

Vi går indenfor, hånd i hånd, og direkte ud i køkkenet. Hendes køkken er husets midtpunkt. Det er et stort, åbent rum med masser af skabe og bordplads. Køleskabet er et af de der kæmpestore skrumler i børstet stål, som er dækket af fotografier, og jeg ved, at hvis jeg åbner det, vil jeg se hylder, som bugner af mad. Der står en række barstole langs den ene side af køkkenøen, og et kæmpestort plankebord er placeret foran vinduerne, som vender mod naboens hus. Og der står altid en vase med friske blomster på det.

Det er det rum i hele huset, som jeg holder allermest af.

Nonna fører mig hen til en af barstolene og skærer mig så et stykke af den mest luksuriøse chokoladekage, jeg nogensinde har set. Der er aldrig mangel på lækkerier her, og i aften er helt bestemt ingen skuffelse i den henseende.

”Jeg tror ikke, at du græder over, at dine forældre er taget af sted, så jeg går ud fra, at det drejer sig om ham din fyr. Hvad var det nu, han hed?”

”Griffin,” mumler jeg.

”Ja, Griffin. Fortæl mig, hvad der skete.”

Jeg tøver kort og tager en bid af kagen. Nonna og jeg har altid haft et nært forhold til hinanden, men vi har aldrig snakket om mit kærlighedsliv.

Hun bemærker min tøven og siger: ”Jeg har opfostret fire døtre. Jeg kan love dig for, at jeg har hørt om masser af kæresterorger lige præcis her, hvor vi befinder os nu.”

Jeg lukker en akavet latter ud. Nonna bryster sig med, at hun kan fikse alt, når det kommer til vores familie – intet problem er for stort eller lille. Hun kan ikke lade være med at hjælpe.

Hun skænker mig et glas mælk, og jeg følger hende med blikket, idet hun bevæger sig rundt i køkkenet. Hun bliver 75 om lidt over en uge, men det er umuligt at se på grund af hendes ganske få grå hår og ufravigelige hudplejerutine. Og hun er stadig stærk nok til at bære store sække med pottemuld rundt i drivhuset, selvom Papa pylrer om hende.

Jeg tager en dyb indånding. ”Jeg ved godt, jeg sagde, at jeg var hjemme hos Addie, men det var jeg ikke, jeg tog et andet sted hen. En ven fra skolen holdt fest. Jeg ville gerne se Griffin, inden jeg tog herover. Jeg ville overraske ham ved at fortælle ham, at vi kunne være sammen i ferien.”

Nonna løfter øjenbrynene. ”Åh-åh. Det går sjældent godt.”
Jeg fnyser sarkastisk. ”Det kan man vist roligt sige.”

Nonna tager plads ved siden af mig og spiser en bid af sit eget stykke kage, mens jeg fortæller hende det hele. Da jeg er færdig, aer hun mig på ryggen igen, og jeg læner mig ind til hende. ”Søde Sophie, jeg ved, at det føles som verdens undergang lige nu, men det er det ikke. Det er bedre at finde ud af, hvad Griffin føler, nu, før du spilder mere tid på ham.”

Hun rækker mig en serviet, og jeg tørrer øjnene. ”Men jeg troede, at vi ville det samme.”

”Ting ændrer sig hele tiden. Måske troede du, at I bevægede jer i samme retning, selvom I faktisk ikke gjorde.”

Da jeg har spist kagen, følger hun mig op til gæsteværelset ovenpå. ”Det her værelse er dit, indtil dine forældre kommer tilbage. I morgen kan du hjælpe mig i butikken. Travlhed forhindrer tankerne i at vandre. Og Olivia vil blive glad for at få selskab. Hun har gået og surmulet lidt, fordi alle andre har fri fra skole, og hun er nødt til at arbejde.”

Jeg lader Nonna putte mig, som dengang jeg var en lille pige. Det føles bedre, end jeg husker.

Hun kysser mig på panden og siger: ”Det vil alt sammen se lysere ud i morgen.”